

United Nations
Nations Unies

International Criminal Tribunal
for the former Yugoslavia
Tribunal Pénal International
pour l'ex-Yougoslavie

“LAŠVANSKA DOLINA” (IT-95-17)

**MIROSLAV
BRALO**

MIROSLAV BRALO

Osuđen za ubistvo, mučenje, silovanje, progone na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi, nečovječno postupanje

Pripadnik “Džokera”, antiterorističkog voda 4. bojne Vojne policije Hrvatskog vijeća obrane (HVO), koji je djelovao prvenstveno u regiji Lašvanske doline u srednjoj Bosni i Hercegovini

- Osuđen na 20 godina zatvora

Zločini za koje je osuđen (primjeri):

Ubistvo; progoni na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi; silovanje; mučenje; nečovječno postupanje (teška kršenja Ženevskih konvencija iz 1949., kršenja zakona ili običaja ratovanja, zločini protiv čovječnosti)

- Miroslav Bralo je osuđen za ubistvo Mirnese Salkić, ubistvo neidentifikovanog muškarca i pomaganje u ubistvu 14 civila bosanskih Muslimana koji su svi bili članovi porodice Salkić i porodice Mehmeda Čeremića, od kojih su devetoro bila djeca.
- Takođe je osuđen za ubistvo tri zarobljena Muslimana.
- Okrutno je silovao i mučio jednu bosansku Muslimanku - svjedokinju "A" - i držao je zatočenu približno dva mjeseca, tokom kojih je bila dalje zlostavljana od onih koji su je držali zatočenu.
- Učestvovao je u protivpravnom zatvaranju i nečovječnom postupanju prema civilima bosanskim Muslimanima, koji su korišteni kao radnici za kopanje rovova oko sela Kratine i kao “živi štitovi” za zaštitu snaga HVO-a od snajperske vatre.
- Zapalio je brojne kuće, postavio i aktivirao eksploziv koji je uništio donju džamiju u Ahmićima u regiji Lašvanske doline u srednjoj Bosni i Hercegovini.

Datum rođenja	13. oktobar 1967. u Kratinama, opština Vitez, Bosna i Hercegovina
Optužnica	Prvobitna optužnica: 10. novembar 1995., objelodanjena 12. oktobra 2004., Izmijenjena optužnica: 19. juli 2005.
Datum predaje	10. novembar 2004.
Prebačen na MKSJ	12. novembar 2004.
Prvo stupanje i daljnja stupanja pred Sud	15. novembar 2004., nije se izjasnio o krivici; daljnje stupanje pred Sud: 14. decembar 2004., izjasnio se po svim tačkama optužnice da nije kriv
Potvrdno izjašnjavaње o krivici	19. juli 2005.
Presuda Pretresnog vijeća o kazni	7. decembar 2005., osuđen na 20 godina zatvora
Presuda Žalbenog vijeće	2. april 2007., potvrđen kazna od 20 godina zatvora
Izdržava kaznu	1. novembar 2007., prebačen u Švedsku na izdržavanje ostatka kazne; u kaznu mu je uračunato vrijeme koje je proveo u pritvoru od 12. novembra 2004.

STATISTIČKI PODACI

Pošto je Sporazum o potvrdnom izjašnjavaњу o krivici postignut prije početka suđenja, nije bilo potrebe za suđenjem

PRESUDA PRETRESNOG VIJEĆA O KAZNI	
<i>7. decembar 2005.</i>	
Pretnosno vijeće III	sudija Iain Bonomy (predsjedavajući), sudija Patrick Robinson i sudija O-Gon Kwon
Tužilaštvo	Mark Harmon
Odbrana	Jonathan Cooper

ŽALBENI POSTUPAK	
Žalbeno vijeće	sudija Mohamed Shahabuddeen (predsjedavajući), sudija Mehmet Güney, sudija Andréia Vaz, sudija Theodor Meron i sudija Wolfgang Schomburg
Tužilaštvo	Peter Kremer, Xavier Tracol
Odbrana	Jonathan Cooper, Virginia Lindsay
Presuda	2. april 2007.

POVEZANI PREDMETI <i>po geografskom području</i>	
ALEKSOVSKI (IT-95-14/1) "LAŠVANSKA DOLINA"	
BLAŠKIĆ (IT-95-14) "LAŠVANSKA DOLINA"	
DELIĆ, RASIM (IT-04-83)	
FURUNDŽIJA (IT-95-17/1) LAŠVANSKA DOLINA"	
KORDIĆ I ČERKEZ (IT-95-14-2) "LAŠVANSKA DOLINA"	
KUPREŠKIĆ <i>i drugi</i> (IT-95-16) "LAŠVANSKA DOLINA"	
LJUBIČIĆ (IT-00-41) "LAŠVANSKA DOLINA"	
MARINIĆ (IT-95-15) "LAŠVANSKA DOLINA"	

OPTUŽNICA I OPTUŽBE

Prvobitna optužnica protiv Miroslava Brale podnesena je 3. novembra 1995., potvrđena 10. novembra 1995., a objelodanjena 12. oktobra 2004. Dana 19. jula 2005., tužilaštvo je podnijelo izmijenjenu optužnicu (u daljem tekstu: "optužnica") kao dio sporazuma o potvrdnom izjašnjavanju o krivici između optuženog i Tužilaštva.

U optužnici je navedeno da su najkasnije od januara 1993. do barem sredine jula 1993. oružane snage takozvane Hrvatske zajednice Herceg-Bosne (HZ-HB), poznate kao Hrvatsko vijeće obrane (HVO), bile u oružanom sukobu s oružanim snagama Vlade Republike Bosne i Hercegovine (BiH). Dalje se navodi da je od početka neprijateljstava u januaru 1993. HVO napadao sela nastanjena uglavnom bosanskim Muslimanima u dolini rijeke Lašve u srednjoj Bosni i Hercegovini i da su rezultat tih napada bili brojni mrtvi i ranjeni civili.

Pored toga, u optužnici se navodi da su drugi civili zarobljavani, odvoženi iz svojih mjesta stanovanja, tjerani na prisilni fizički rad, mučeni, te seksualno, fizički i mentalno zlostavljani. HVO je uhapsio na stotine bosanskih Muslimana civila i odveo ih na mjesta kao što su kino dvorana i veterinarska stanica u Vitezu, koja su korištena za pritvaranje.

U optužnici je navedeno da je Miroslav Bralo, poznat i kao "Cicko", sve vrijeme na koje se odnosi optužnica bio pripadnik specijalnih snaga u okviru HVO-a poznatih kao "Džokeri". Optuženi je bio individualno odgovoran za krivična djela navedena u optužnici. Navedeno je da je 16. aprila 1993. Miroslav Bralo učestvovao, zajedno s drugima, u iznenadnom napadu na selo Ahmići. Svrha i cilj napada bili su etnički očistiti Ahmiće, poubijati sve vojno sposobne Muslimane, spaliti sve muslimanske kuće i silom otjerati sve muslimanske stanovnike iz sela. U optužnici je dalje navedeno da su jednog dana između 21. aprila 1993. i 10. maja 1993. na području sela Kratine, opština Vitez, Miroslav Bralo i drugi vojnici HVO-a su uhapsili tri neimenovana Muslimana, odveli ih u obližnju štalu i pretukli. Nekoliko sati kasnije, Miroslav Bralo je odveo ista tri Muslimana u šumarak i ubio ih. Takođe je navedeno da je između 21. aprila 1993. i 10. maja 1993. Miroslav Bralo, u saradnji drugim vojnicima HVO-a, učestvovao u zatvaranju civila bosanskih Muslimana, kao i da ih je prisiljavao da kopaju rovove oko sela Kratine. Pored toga, Miroslav Bralo je prisiljavao zatvorenike Muslimane da vrše katoličke vjerske obrede prijeteci im fizičkim povredama i smrću.

Miroslav Bralo je optužen na osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1) Statuta Međunarodnog suda) za:

- Protivpravno zatvaranje civila i mučenje ili nečovječno postupanje (teška kršenja Ženevskih konvencija iz 1949, član 2),
- Ubistvo, mučenje, povrede ličnog dostojanstva uključujući silovanje (kršenja zakona i običaja ratovanja, član 3),
- Progona na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi (zločini protiv čovječnosti, član 5).

SPORAZUM O POTVRDNOM IZJAŠNJAVANJU O KRIVICI/POTVRDNO IZJAŠNJAVANJE O KRIVICI

Procedura vezana za sporazum o izjašnjavanju o krivici regulisana je Pravilnikom o postupku i dokazima Međunarodnog suda (pravilo 62ter). Tužilac i odbrana mogu se sporazumjeti da, nakon što se optuženi potvrdno izjasni o krivici po optužnici ili po jednoj ili više tačaka optužnice, tužilac može zatražiti od Pretresnog veća da se optužnica shodno tome izmijeni i zatražiti kaznu u okviru nekog konkretnog raspona ili se složiti sa rasponom kazne koji je predložila odbrana. Nijedan od takvih sporazuma ne obavezuje Pretresno vijeće.

Dana 19. jula 2005. Pretresno vijeće I održalo je pretres o sporazumu o izjašnjavanju o krivici između Miroslava Brale i Tužilaštva. Bralo je priznao krivicu po svih 8 tačaka izmijenjene optužnice. Sporazumu o potvrdnom izjašnjavanju o krivici priložene su činjenične osnove u pismenom obliku u kojima se opisuju krivična djela i Bralino učestvovanje u njima. Pretresno vijeće je prihvatilo potvrdno izjašnjavanje o krivici nakon što se uvjerilo da je optuženi potvrdnu izjavu o krivici dao dobrovoljno, da je raspolagao

potrebnim informacijama i da je izjava neopoziva, i nakon što se uvjerilo da postoje dovoljne činjenične osnove za postojanje krivičnih djela i učestvovanje optuženog u njima.

IZJAVA MIROSLAVA BRALE

Dana 7. oktobra 2005., Miroslav Bralo je Sporazumu o potvrdnom izjašnjavaњу o krivici i činjeničnim osnovama dodao svoju ličnu ispriku. U vlastoručno napisanoj izjavi, Bralo je rekao sljedeće:

Ime mi se Miroslav Bralo. Želio bih da se lično izvinim svim žrtvama koje sam povredio i svim članovima njihovih obitelji koje sam povredio onime što sam učinio. Želim da kažem da meni je iskreno žao za sve njihove patnje. To što sam rekao na sudu posljednji put zaista sam i mislio: kriv sam i duboko se kajem.

Moje izvinjenje bi trebalo da ide još dalje. Trebalo bi da bude šire od zemaljske kugle. Trebalo bi da uključi izvinjenje svim žrtvama i njihovim porodicama, svim onima koji su morali da prođu kroz užas događaja koji su se desili, i znani i neznani. Želio bih da se izvinim i mnogim ljudima koji i danas žive u strahu i očaju raseljeni širom svijeta.

Činjenična osnova mojih priznanja krivice je prihvaćena. Ona je istinita. Jedna od najtežih točaka je prva, ona koja govori o progonima i zločinima protiv čovječnosti. Meni je to posebno žao. Kao čovjek svjestan sam da se radi o mojim zločinima koje sam počinio tokom masakra u Ahmićima nad ljudima čiji se glas više neće čuti. Želio bih da se izvinim i u ime onih koji su počinili te stravične zločine, a nisu više među živima. I svima onima koji su morali da prožive boli i patnju zarad neljudskog ponašanja u Ahmićima.

Ja sam uvijek znao da je to djelanje pogrešno, i da će svako znati da je pogrešno, i da za svako djelanje ne može biti opravdanja. Ja sam svjestan da sam se loše ponašao i ovo pismo pišem svojim riječima. Naša zlodjela su bila tako strašna - mislim i na ostale - mi smo svejedno nastavljali i pokušavali da ih opravdamo. Ja sam čak pokušavao da budem ponosan i da vjerujem da su to djela uspješna vojnika. Danas se stidim toga, stidim se svog ponašanja.

Ne. To nisu bila djela onog vojnika kakav sam ja jednom želio biti. Bio sam prisutan kada su žene i djeca ubijeni pred mojim očima. U tome času dobar vojnik u meni je nestao, utihnuo.

Bilo je trenutaka tokom tog vremena kada sam bio hrabar, ali nije bilo u meni hrabrosti da sam sebi priznam u što sam se pretvorio, i nije bilo u meni dovoljno hrabrosti da zaštitim one čije se živote trebalo spašavati. To bi bila prava hrabrost u to vrijeme.

Trebalo je da prođe mnogo godina da bih ja razumio i nakon toga i prihvatio svoju odgovornost za svako od svojih djela. Razmišljajući danas o svojim postupcima, osjećam jedino ogromno žaljenje i molim se da se takvo zlo nikada više ne ponovi na ovome svijetu.

Tribunal mora da se bavi s mnogim lažima. Ja vjerujem da je jedini put napred da se kaže istina i da se prestane sa poricanjem istine. Mislim da nisam lagao, ali sam bio onaj koji je sve poricao pogotovo pred samim sobom.

Mora jednom biti kraj zataškavanja zločina. Porodice bi trebalo da odboluju svoje bližnje i da znaju istinu iskreno. Nadam da će sve strane sarađivati u potrazi za istinom i čineći tako skratice agoniju mnogih obitelji.

Mogao bih reći nek svako ide svojim putem, ali ja u to više ne vjerujem. Rekao bih svakome da smogne hrabrosti i obrati se svom susjedu, razgovara sa sudom i na taj način počne graditi mir. Onome ko govori istinu, vjerovati će susjed i sud.

Kada sam se našao na Tribunalu u novembru prošle godine, odmah sam znao da prva optužnica ne govori o svemu. Želio sam da kažem cijelu istinu o svojim zločinima, iako sam znao da ono najgore znam samo ja. Toliko, a, i više ja sam dužan.

Datum: 07.10.2005

Potpis: Miroslav Bralo

PRESUDA PRETRESNOG VIJEĆA O KAZNI

Pretno vijeće je osudilo Miroslava Bralu na 20 godina zatvora za njegovu ulogu u više slučajeva ubistva, silovanja, mučenja, torture, protivpravnog zatvaranja civila bosanskih Muslimana i nečovječnog postupanja prema njima, uključujući veći broj djece, u srednjoj Bosni i Hercegovini (BiH) od januara do sredine jula 1993.

Dana 19. jula 2005. bivši pripadnik antiterorističkog voda 4. bojne Vojne policije Hrvatskog vijeća obrane (HVO) poznatog kao "Džokeri" potvrdno se izjasnio o krivici za veliki broj ratnih zločina počinjenih u srednjobosanskim selima Ahmići i Nadioci i oko njih.

Pri donošenju presude Pretno vijeće je analiziralo težinu krivičnih djela koje je Miroslav Bralo počinio i razmotrilo sve okolnosti počinjenja krivičnih djela koje ta djela čine još težima i zaključilo je sljedeće:

U vezi s prvom tačkom optužnice, optužbom za progone kao zločin protiv čovječnosti, Pretno vijeće je konstatovalo da se radi o izuzetno teškom krivičnom djelu koje uključuje namjeru provođenja diskriminacije protiv određene grupe ljudi u kontekstu široko rasprostranjenog ili sistematskog napada na civilno stanovništvo. To stanovništvo je bila zajednica bosanskih Muslimana u selima Ahmići i Nadioci, a snage Hrvatskog vijeća obrane (HVO) napale su je u aprilu 1993.

Miroslav Bralo je u tom napadu učestvovao kao pripadnik "Džokera," antiterorističkog voda 4. bojne Vojne policije HVO-a. Priznao je krivično djelo progona počinjeno tokom napada, uključujući ubistvo Mirnese Salkić, paljenje brojnih kuća, postavljanje i aktiviranje eksploziva koji je uništio donju džamiju u Ahmićima, ubistvo neidentifikovanog muškarca i pomaganje u ubistvu 14 civila bosanskih Muslimana koji su svi bili članovi porodice Salkić i porodice Mehmeda Čeremića, od kojih su devetoro bili djeca. Pretno vijeće je zaključilo da je težina ovog zločina dodatno otežana velikim brojem žrtava i mladošću nekih žrtava. Pretno vijeće je takođe razmotrilo izjave koje je podnijelo Tužilaštvo o posljedicama koje je krivično djelo progona koje je počinio Miroslav Bralo imalo i još uvijek ima na one koje su njime direktno pogodeni. Izjave svih tih ljudi ocrtale su sliku razorenih života i borbe za preživljavanje, kao i ogromne boli i duševnih rana koje i dalje traju.

U vezi s drugom tačkom optužnice koja se odnosi na ubistvo tri zarobljena Muslimana koje je Miroslav Bralo počinio u aprilu ili maju 1993. i koje mu se stavlja na teret kao kršenje zakona i običaja ratovanja, Pretno vijeće je ponovo konstatovalo da je to izuzetno teško krivično djelo. Štaviše, Vijeće je konstatovalo da je težina krivičnog djela dodatno otežana činjenicom da je bilo više žrtava ubistva. Vijeće je takođe razmotrilo posljedice koje je to krivično djelo imalo na porodice ubijenih i saslušalo svjedočenja o ogromnom strahu i duševnoj boli koje je pretrpio jedan od članova tih porodica kao posljedicu djela Miroslava Bralo.

Treća, četvrta, peta i šesta tačka optužnice odnosile su se na Bralino učestvovanje u silovanju i zatvaranju jedne bosanske Muslimanke, svjedokinje A, koje su počinili "Džokeri." U maju 1993. Miroslav Bralo je tu ženu silovao u više navrata pred drugim vojnicima, prijetio joj da će je ubiti, tukao druge muškarce u njenom prisustvu, grizao je i ejakulirao po njenom tijelu. Pretno vijeće je zaključilo da su to brutalno silovanje i mučenje, zajedno s njenim zatvaranjem tokom otprilike dva mjeseca tokom kojih su je po želji zlostavljali, krivična djela najizopačenije prirode. Pretno vijeće je takođe zaključilo da je težina kažnjivog ponašanja Miroslava Bralo dodatno otežana načinom na koji je htio poniziti svjedokinju A i zastrašiti je, te je uzelo na znanje njena zapažanja o duševnim bolima koje je pretrpjela i koje i dalje trpi.

Konačno, sedma i osma tačka optužnice odnosile su se na učestvovanje Miroslava Bralo u protivpravnom zatvaranju i nečovječnom postupanju prema civilima bosanskim Muslimanima, koji su u aprilu i maju 1993. korišteni kao radna snaga za kopanje rovova oko sela Kratine. Ti civili su takođe korišteni kao "živi štitovi" za zaštitu snaga HVO-a od snajperske vatre. Miroslav Bralo i drugi sprečavali su te civile da pobjegnu i prisiljavali su ih da vrše katoličke vjerske obrede. Pretno vijeće je ponovo zaključilo da su to izuzetno teška krivična djela i da je Miroslav Bralo svojim ponašanjem prekršio osnovne principe međunarodnog humanitarnog prava. Težina tih krivičnih djela je takođe dodatno otežana brojem žrtava.

Pretno vijeće je stoga zaključilo da je Miroslav Bralo počinio niz stravičnih zločina koji moraju biti nedvosmisleno osuđeni, da nema isprike ni opravdanja za njegove postupke i da se ne može proniknuti u njegove razloge za zlostavljanje tako mnogo ljudi.

U svrhu određivanja kazne, Pretresno vijeće je odmjerilo težinu krivičnih djela naspram utvrđenih olakšavajućih okolnosti. Odbrana je izložila mnoge faktore kao olakšavajuće okolnosti, od kojih je Pretresno vijeće neke prihvatilo. Prva i najznačajnija olakšavajuća okolnost je bila činjenica da se Miroslav Bralo izjasnio krivim za počinjena krivična djela znatno prije početka suđenja. Pretresno vijeće je izjavilo da se takvo potvrdno izjašnjavanje o krivici smatra dubokim priznanjem lične odgovornosti i osigurava mnogo veći doprinos pomirenju ljudi u regiji u kojoj su zločini počinjeni nego proglašenje optuženog krivim nakon suđenja tokom kojeg optuženi ustrajno poriče krivična djela. Pretresno vijeće je takođe izjavilo da su u slučaju potvrdnog izjašnjavanja o krivici ranjive žrtve i svjedoci pošteđeni svjedočenja na suđenju, a sudski proces Međunarodnog suda pospješšen. Pored toga, Pretresno vijeće smatralo je značajnim to što je Miroslav Bralo priznao krivično djelo progona za koje nije bio optužen u prvobitnoj optužnici, što je dovelo do dodavanja tačke 1 u izmijenjenoj optužnici.

Takođe su podneseni dokazi kajanja Miroslava Brala, uključujući njegovu pismenu i usmenu izjavu i pokušaje da pomogne u lociranju i ekshumaciji tijela osoba koje su ubili on i drugi, tokom napada na Ahmiće, kao i u identifikovanju miniranih područja. Pretresno vijeće je prihvatilo njegovo kajanje kao doista iskreno, kao i činjenicu da je od vremena počinjenja krivičnih djela doživio ličnu preobrazbu. Pretresno vijeće je bilo uvjereno da će se taj proces preobrazbe nastaviti dok Bralo bude izdržavao kaznu i da će njegova kazna imati daljnje rehabilitacijsko djelovanje. Pretresno vijeće je takođe prihvatilo da je Miroslav Bralo uložio napore da okaje svoje zločine angažujući se u radu za opšte dobro i pomažući u lociranju ostataka nekih od njegovih žrtava.

Drugi faktor koji je razmotren kao olakšavajuća okolnost bila je dobrovoljna predaja Miroslava Brala Međunarodnom sudu. Pored toga, u obzir su uzeti i njegova porodica i lične prilike, njegovo vladanje u pritvoru, kao i njegova saradnja s Tužilaštvom, premda je Pretresno vijeće svemu tome dalo samo ograničenu težinu.

Pretresno vijeće je takođe uzelo u obzir opštu praksu izricanja zatvorskih kazni u bivšoj Jugoslaviji i zaključilo da je član 142 Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije u određenoj mjeri primjenjiv na ovaj predmet jer obuhvata krivična djela počinjena tokom oružanog sukoba, uključujući ubistvo, mučenje, nečovječno postupanje, silovanje i protivpravno zatvaranje. Taj član zakona je dopuštao raspon kazni od pet godina zatvora do smrtne kazne za takva krivična djela. Nakon što je u Bosni i Hercegovini ukinuta smrtna kazna, umjesto nje se predviđa dugotrajna kazna zatvora.

Dana 7. decembra 2005. Pretresno vijeće je izreklo presudu i osudilo Miroslava Bralu na osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1) Statuta Međunarodnog suda) za:

- **Protivpravno zatvaranje civila i mučenje ili nečovječno postupanje** (teška kršenja Ženevskih konvencija iz 1949., član 2);
- **Ubistvo, mučenje, povrede ličnog dostojanstva uključujući silovanje** (kršenja zakona i običaja ratovanja, član 3).
- **Progone na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi** (zločini protiv čovječnosti, član 5)

Kazna: 20 godina zatvora.

PRESUDA ŽALBENOG VIJEĆA

Dana 5. januara 2006. odbrana je podnijela najavu žalbe na kaznu, a poslije toga je podnijela žalbeni podnesak 30. marta 2006.

Žalbeno vijeće je u svojoj presudi odbacilo sve žalbene osnove odbrane.

Prema Žalbenom vijeću, Pretresno vijeće je jasno odmjerilo olakšavajuće i otežavajuće okolnosti i težinu krivičnih djela koja je počinio žalilac. Takođe, Pretresno vijeće je valjano razmotrilo sve okolnosti u predmetu prije nego što je donijelo kaznu.

Žalbeno vijeće je zaključilo da žalilac nije pokazao da je njemu izrečena kazna u tolikoj mjeri nerazumna da predstavlja grešku u korištenju diskrecionog prava Pretresnog vijeća. Takođe nije pokazao na koji je način izrečena kazna "u neskladu s principima Međunarodnog suda koji se odnose na određivanje kazne".

Žalbeno vijeće je stoga zaključilo da smanjenje kazne ne bi bilo opravdano i 2. aprila 2007. jednoglasno je potvrdilo kaznu od 20 godina zatvora.

Žalbeno vijeće je naložilo da, u skladu s pravilom 103(C) Pravilnika o postupku i dokazima, Miroslav Bralo ostane u pritvoru Međunarodnog suda dok se ne dovrše pripreme za njegovo prebacivanje u zemlju u kojoj će izdržavati kaznu.

Dana 1. novembra 2007., Miroslav Bralo je prebačen u Švedsku na izdržavanje kazne. U kaznu mu je uračunato vrijeme koje je proveo u pritvoru od 12. novembra 2004.

Dokument je pripremila Služba za komunikacije/Media Outreach Web. Svi glavni dokumenti MKSJ-a dostupni su na adresi: www.un.org/icty
International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia. Churchillplein 1, 2517 JW The Hague, Netherlands.